

MOLLY
FADER

Päikesepublikad

Romaan

Originaali tiitel:
Molly Fader
The Sunshine Girls
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequinile. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books Enterprises ULC ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Molly Fader
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R04427123
ISBN 978-9949-87-079-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Mu emale

ESIMENE OSA

I CLARA

Greensboro, Iowa
2019

SIIN OLI LIIGA palju liiliaid. Clara ei tegelnud ei matuste ega lilledega. Aga oli tunne, nagu oleks Horneri matusebüroo Sinises toas lillepood plahvatanud – selline, mis müüs ainult liiliaid.

Nii juhtus, kui kõik sind armastasid. Nad matsid su lemmiklillede alla – antud juhul oli selleks „Stargazer“ oma erootilise roosa südamikuga ja ninaõõnt lämmitava õietolmuga –, enne kui päriselt maha matsid.

Ning see oli nagu ninanips universumilt, et Clara Beecher oli allergiline oma ema lemmiklillede vastu.

„Clara!“ Proua Place, ta kaheksanda klassi keelekunsti õpetaja, haaras ta käed oma kondistesse pihkudesse. Proua Place polnud üldse muutunud. Ta oli selline naine, kes nägi juba seitsmeteistkümneaastaselt keskealine välja ja siis ootas, et aeg talle järele jõuaks. „Su ema oli su üle väga uhke. Sinu ja su õe üle, te olite tema uhkus ja rõõm.“

„Teist on väga kena nii öelda,“ vastas Clara, tajudes teravalt oma õde Abbiet, kes oli ruumi teises otsas ja tegi asju, mis oleksid pannud ühe ema uhkust tundma.

„Ta rääkis raamatuklubis kogu aeg sinust ja su tähtsast tööst linnas, ning noh, suurem osa sellest käis üle mu mõistuse,“ rääkis proua Place. Clara töös polnud mitte midagi keerulist; ema lihtsalt valetas, et ei peaks endise lillelapsena ütlema, et ta tütar on ettevõtte advokaat. „Aga oli aru saada, et ta oli väga uhke.“

Clara vabastas oma käe, et haarata ühest arvukatest ruumi paigutatud karpidest pabertaskurätik, ning hoidis seda oma allergiast tilkuna nina all. „Täna!“ ütles ta selle tagant.

„Kõik jäävad Bettsi taga igatsema,“ sõnas proua Place. „Väga. Linnas pole mitte ühtegi kohta, kus ta poleks kaasa löönud. Kirik, raamatukogu. Vaba aja veetmise nõukogu. Kogukonna aiad.“

Nagu mingi võõrliik. Kutsu ainult kohale ja ta hakkab kohe vägesid juhatama.

Lein teeb su õelaks. Ema oleks nii õelnud. Kui ta poleks surnud olnud.

Horneri matusebüroo palav ja liiliatega täidetud Sinine tuba oli puupüsti täis inimesi, kes olid tulnud viimast austust avaldama ühele oma Greensboro lemmikkodanikule.

BettyKay Beecher oli elanud kogu oma täiskasvanuea selles väikelinnas ning nüüd oli see linn kohale tulnud, olles kaasa võtnud vormiroad ja juustukoogid, selga pannud oma parimad riided ning varustanud end oma lemmiklugudega BettyKayst.

Ta istus mu sureva isa kõrval.

Ta aitas meil kindlustuspabereid täita, kui meie poeg avariasse sattus.

Nad kõik leinasid. Terve tuba ja koridor ning inimesed, kes istusid ikka veel parklas oma autodes. Nad valasid ehtsaid pisaraid, kössitasid ja nuuksusid – päriselt nuuksusid – toanurgas. Ning ainus, mida Clara suutis mõelda, oli:

Kas nad teavad?

Kas ema oli tervele linnale rääkinud saladusest, mida oli hoidnud oma tütarde eest pea nelikümmend aastat? Sellest jahmatavast, elumuutvast, inetust saladusest, mille oli meeleheitel ja vihasena Clarale nende viimases telefonivestluses välja pahvatanud?

Kas nad oleksid teda nii väga leinanud, kui oleksid sellest teadnud?

Clara aevastas.

„Oh, terviseks, kullake!“ ütles proua Place.

„See on lihtsalt allergia.“ Clara voltis pabertaskurätiku kokku, enne kui selle oma uue lipsuga vöö ja taevasinise siidvoodriga musta Marco Zanini kostüümi taskusse pani. Ta oli arvanud, et selline vooder on ehk matuste jaoks liig, aga see oli enne, kui ta liiliaid nägi.

Ta ei hakanud rääkimagi meestest, kes kandsid kaitsevärvi riideid. Matustel. Kas nad *kõik* kavatsesid pärast seda jahile minna?

„Ta on nüüd koos su isaga. Ma loodan, et see pakub sulle lohutust.“

„Pakub küll, tänan!“ Lihtsam oli valetada, nii nagu seda Greensboros, Iowas alati oli tehtud.

Clara juurde tuli naine, kes rääkis järjekordse loo BettyKay Beecherist. „Kas see on su õde?“ Naine osutas toa teise serva, kui oli rääkinud naljaka loo nende ühisest ajast sõjaväe õenduskorpusel. „Abbie?“

Abbie oli oma lapsepõlvesõprade keskel, kes olid kunagi olnud ka Clara lapsepõlvesõbrad, mitte et see oleks tähtis olnud, ja nad tõid talle kruusides jooki, mis polnud kohv. Abbie põsed õhetasid, silmad läikisid ja ta oli veidi purjus. Ta nuttis ja kallistas inimesi ning liiliaid ei häirinud teda karvavõrdki.

„Jep. See on mu õde,“ vastas Clara, juhatades naise Abbie juurde, ilma et oleks end selle tõttu halvasti tundnud. „Talle meeldiks su lugu kuulda.“

Kolm aastat tagasi olid nad seisnud samas ruumis, leinates oma isa Willis Beecherit. Claral oli raske olla kodus, kus teda enam ei

kohanud. Ta ei suutnud juua rummi ega Constant Commenti teed, ilma et poleks isast puudust tundnud. Patšulilõhn võis talle lausa pisarad silma tuua. Ta kurku kerkis nuuksatus ja põlved läksid järsku nõrgaks. Ta toetas käe vastu lauda, et mitte põrandale vajuda.

Ma olen orb. Mina ja Abbie – orvud.

Ta oli täiskasvanu. Suurettevõtte advokaat, loodetavasti tulevane nooremosanik, kelle tund maksis 700 dollarit. Tal oli Lakeshore'is korter ja hea, armastav naine. Abbiel oli kaks last, ta oli kahekümne viie aastaselt abiellunud ja ta hoidis oma sügavkülmikus sidrunikeeksi, et saaks selle kiiresti röstrisse panna, kui keegi tuli kohvi jooma. Nad polnud sugugi *orvud*.

Kuid ta ei saanud seda mõtet oma peast.

Clara leidis külgukse ja läks välja.

Jäine tuul puhus üle põllu lääne poole, tuues endaga kaasa Starlite Roomi friikartulite ja burgerite lõhna, ning Clara surus end vastu kollast tellisseina. Ta tundis, kuidas ta puuvillase- ja siidisegune kostüümiriie selle külge kinni jäi.

Esimesed märtsikuu päevad olid külmad, liiga külmad, et ilma jopeta väljas olla, aga see värskus ergutas teda. Kevad polnud veel Iowasse saabunud ja maisipõllud olid endiselt pruunid, oodates nagu kõik muugi Greensboros, et viimane lumetorm Dakotast kohale jõuaks.

Ta telefon surises. Clara ei võtnud seda taskust välja.

Horneri matusebüroo asus Greensboro ülikoolist kaugemal, linna teises otsas, nii et St. Luke'si õenduskooli valge kellatorn oli vaevu puulatvade kohalt näha. Ülikool oli lipud nädalaks ajaks poolde vardasse lasknud. Kena žest. Ema oli seal olnud õpilane, siis õppejõud ning viimased kakskümmend aastat assistent.

Ta sulges silmad, lastes tuulel oma tööd teha.

„Tere!“

Clara tajus, kuidas õde toetas ta kõrval oma selja vastu seina, lõhnates vanilli ja Pinot Grigio järele.

„Tere!“ vastas ta, silmad endiselt kinni.

„Need liiliad...“

„Jah.“

„Oled kombes?“

Clara ümises, mis polnud jah ega ei. See oli paari viimase päeva kurnatuse hääl.

„Ma ka mitte,“ ütles Abbie. „Lihtsalt... mul on tunne, nagu oleks midagi puudu, kas tead? Nagu oleks mul kõik valesti.“

Clara tundis sama. BettyKay Beecheri tütreks olemine oli osa ta identiteedist, mis polnud küll alati mugav tundunud, kuid oli sellegipoolest nii.

„Kus Vickie on?“ küsis Abbie ning Clara suutis viimasel hetkel alla suruda võpatuse, mille ta tüdruksõbra nime mainimine endaga tõi.

„Ta tahaks siin olla, aga peab Illinoisi ülemkohtus olema.“

Ta tajus Abbies kahtlust, seda, kuidas too oleks tahtnud edasi uurida ja küsida.

„Kas sa pidid selle pildi nii kuradima suureks tegema?“ küsis Clara, enne kui Abbie jõudis selle kohta edasi pärida.

Kõikjal matusebüroos olid pildid Beecheri perest. Ja Abbie – jumal teab, miks – oli otsustanud ropult suureks teha pildi nende emast, mis oli olnud tolle raamatu tagakaanel: „Palvetage mu eest: rindeõe päevik Vietnamist“. BettyKay oli fotol kahekümne kahe aastane neiu, brünett kiivrit meenutav soeng peas ja oliivrohelistel õendusüksuse vormiriided seljas.

„Pärglima.“

„Mida?“

„Fiona on nagu väike papagoi, nii et me ei ropenda enam. Me ütleme „pagan“ ja „pärgel“ ja „kaka“.“

„See on ju paganama jaburus!“

„Ilmselt küll.“ Clara tajus oma õe hääles muiet. „Ning jah, pidin. Mulle meeldib see pilt emast. Ta näeb sellel nii vapper välja.“

Clara arvates nägi ta välja hirmunud.

„Max ja Fiona ei mõista, mis juhtus,“ ütles Abbie. „Nad küsivad kogu aeg, miks vanaema pikali on.“

Clara naer kõlas õieallergia tõttu nutuselt. „See on kohutav.“

„Denise haiglast üritab panna lapsi ema kätt puudutama. Nii et nad tunneksid, kui külm ta on, ja mõistaksid.“

„Mida nad mõistaksid?“

„Et ta on surnud.“

„See on isegi Denise'i kohta sünge.“ Nad naersid, mis mõjus võõralt, kuid meeldivalt.

„Ta ütleb, et see toob neile selgust.“

Abbie haaras ta käe. Clara hakkas seda ära tõmbama, kuid Abbie ei lasknud.

Ma peaksin talle rääkima. Osa temast isegi tahtis seda. Jagada oma koormat nagu siis, kui nad lapsed olid. Ja Abbie, kes nautis mainet, mis Beecheritel selles linnakeses oli, oleks öelnud, et see pole tõsi. Ei saanud olla. Et ema oli eksinud. Vihane. Midagi sellist.

Mis tahes ettekääne, et kõik jääks nii nagu enne.

Sellepärast ei saanudki Clara talle rääkida. Sest Abbie pidi selles linnakeses edasi elama koos mälestusega emast. Tema asjasse kaasmamine oleks ta elu raskemaks teinud.

„Abbie, ära pahanda, aga ma lähen pärast kiriku matuseteenistust ära.“ Nii. Tehtud. Nagu plaaster haavalt.

„Ja kuhu sa lähed?“ küsis Abbie.

„Kuju.“

Ja siin see pilk oligi. „Chicagosse? Sa teed nalja!“

„Meil on uus klient...“

„Sa lähed ära?“ Clara vaatas kogemata Abbiele otsa ja soovis ta vihast pilku nähes, et poleks seda teinud. Ta nägi oma õe raevu ja leina ning see mõjus hullemini kui ta enda tunded.

„Ma tulen tagasi,“ valetas Clara.

„Persetki!“ Nii palju siis mitte ropendamisest.

„Abbie...“

„Tead. Ma oleksin pidanud seda arvama. Sa ilmud viimasel hetkel kohale oma auto ja inetu kostüümiga...“

„No kuule!“

„Nina püsti...“

„Ma annan raha, et majas asjad kokku pakitaks.“

Abbie ahmis nii tugevalt õhku, et Claral hakkas pea ringi käima õhupuudusest enda ümber.

„*Palun*, kas me võiksime jätta sellest suure numbri tegemata?“ küsis ta.

„Mida ma sulle teinud olen, Clara? Et sul on nii lihtne mind maha jätta?“

Tuul lõi külgukse vastu tellisseina sellise pauguga, et pani Clara ja Abbie võpatama, nagu oleksid nad suitsetamisega vahele jäänud.

Abbie abikaasa Ben pistis pea välja ja Abbie astus lähemale. Ben oli hella hiiglase moodi. Alati korratu välimusega, kuid enamasti naerata. Ta meenutas Clarale tublit labradori.

Ta oleks tahtnud mehe pead sügada ja talle maiust anda. Ja siis karjuda, et ta on vaibale porised jäljed teinud.

„Siin sa oledki,“ sõnas Ben.

„Ma tulin lihtsalt värsket õhku hingama,“ vastas Abbie üllatava tõredusega. „Kas kõik on korras?“